

Dokument nr. 8:7

(2000-2001)

Forslag fra stortingsrepresentantene Robert Eriksson, Øyvind Korsberg og Per Roar Bredvold om avvikling av kjerneområdene for rovvilt, samt å fremme de nødvendige endringer slik at man kan oppnå et mer effektivt uttak av rovvilt som gjør skade eller skaper truende situasjoner

Til Stortinget

1. Bakgrunn

Stortingsmeldinga «Om rovviltforvaltning» (1996-1997) er en oppfølging av St.meld. nr. 27 (1991-1992) «Om forvaltning av bjørn, jerv, ulv og gaupe». Forvaltninga av rovdyra skulle ifølge denne meldinga ta utgangspunkt i kjerneområder for de enkelte artene og legge vekt på å sikre reproduksjon til artene i området. Innenfor disse områdene har rovdyrbestandene vært sikret gjennom et strengt vern og en høy terskel for uttak av skadedyr. Kjerneområder for jerv og bjørn har altså i praksis vært forvaltningsmodellen for bl.a. deler av Namdalen i Nord-Trøndelag siden først på 90-tallet. Samtidig har gaupebestanden hatt en sterk vekst i perioden.

I St.meld. nr. 35 (1996-1997) skal kjerneområdet for bjørn opprettholdes i bl.a. Midt-Norge. I dette området er det nå registrert 1-2 reproduserende binner, målsettinga er 8-10 stykker innen 2010. Vurderingene av overlevingsevnen til bestandene på norsk side skal baseres på tallet innenfor hvert enkelt kjerneområde. Det betyr at man ønsker å oppnå levedyktige bestander av bjørn innenfor begrensede områder.

Forvaltningsmål for gaupe er at «gaupe fremdeles skal forvaltes slik at sammenhengende bestander og reproduksjon blir holdt ved like over store areal».

Målet for jervebestanden er «å sikre fortsatt sammenhengende utbredelse av jerv på Nordkalotten, og å sikre en tetthet og reproduksjon minst på det nivå som er i dag innenfor eksisterende kjerneområde».

Om ulv sier stortingsmeldingen:

«I tråd med norske plikter har departementet som mål å etablere reproduksjon av ulv i Norge, og viser til at norske og svenske myndigheter har et felles arbeidsmål om å få etablert minst 8-10 familiegrupper i Sør-Skandinavia i første omgang. Inntil dette målet er nådd må ulven underlegges et svært strengt vern.»

2. Fakta om våre fire store rovdyr

2.1 Generelt

Frem til midten a.v forrige århundre var det store bestander av bjørn, jerv, ulv og gaupe over store deler av landet. Hard jakt på alle de store rovdyra førte til at ulv og bjørn nesten var utryddet rundt midten av vårt århundre. Senere har bestandene tatt seg opp. Ulv og bjørn ble fredet i hele landet i henholdsvis 1971 og 1973, og jerven ble fredet i Sør-Norge fra 1973 og i hele landet fra 1982. Dette førte til en viss økning i bestanden for jerv og bjørn i deler av landet fra slutten av 1970-åra.

De norske bestandene av store rovdyr er i stor grad deler av felles bestander med våre naboland. Gjennom økt satsing på forskning og bestandsregistrering er det kommet fram ny kunnskap om rovviltbestandene og rovdyras biologi.

Pr. i dag finnes det 26-55 bjørn, nærmere 200 jerv og minst 500-600 gauper i Norge. Bestandsregistrering på ulv vinteren 1998-1999 tyder på at vi har 6 familiegrupper av ulv i Skandinavia. Av disse har tre tilhold i Sverige, en i Norge og to på tvers av riksgrensen. Bestanden av gaupe på landsbasis og bestanden av jerv fra Nord-Trøndelag og nordover, vurderes som levedyktige på dagens nivå. I kjerneområdet for jerv i Sør-Norge er bestandsmålet ikke oppfylt. Heller ikke bestandsmålene for ulv eller bjørn i kjerneområdene som omfatter den skandinaviske bjørnebestanden utenfor Finnmark, er oppfylt.

Målsettingen om levedyktige bestander av rovdyra innebærer at vi må forvente en økning i antall rovdyr i tida som kommer, spesielt av ulv og bjørn. Det er opprettet kjerneområder for jerv og bjørn, der artene er spesielt strengt vernet.

2.2 Ulv

Ulv har hatt en vid global utbredelse og tidligere fantes den trolig over hele den nordlige halvkule nord for 20. breddegrad. Den var utbredd i en rekke ulike miljø, og hadde utviklet lokale tilpasninger til flere ulike byttedyr. I Skandinavia har utviklingen de siste 150 år vært preget av en dramatisk tilbakegang i bestanden. Dette skyldes hard jakt, samt periodevis reduksjon i tilgangen på byttedyr. Ulven har likevel aldri vært utryddet i Skandinavia. Selv i svært små bestander har ulven vist evne til å overleve og til å kolonisere nye områder. En kombinasjon av innvandring og et fåtall dyr til stede kan dermed være opphav til dagens utbredelse i Norge.

Fra å ha vært nærmest utryddet under andre verdenskrig, er den skandinaviske bestanden i dag i vekst. En felles svensk-norsk bestandsovervåking vinteren 1998-1999 påviste 62-78 ulver totalt i de to landene, hvorav totalt 6 familiegrupper. Av de 6 flokkene hadde én flokk tilhold innenfor revirgrenser som kun omfattet norske arealer (Koppangsflokken), 2 flokker hadde tilhold på tvers av riksgrensen (Dalsland-Haldenflokk og Årjäng-Kongsvingerflokk), mens de 3 resterende var svenske (Leksandflokk, Hagforsflokk og Filipstadflokk).

Sist i februar 2000 var i alt 7 familiegrupper av ulv kjent i Skandinavia. To av disse er helnorske og tre er svensk-norske. Dessuten er det hittil i vinter kartlagt 6-7 revirmarkerende par i Norge og Sverige.

Totalt 19-22 ulver har hittil i vinter hatt fast tilhold i de tre østlandsfylkene på norsk side. Dessuten har minst 17 individer hatt tilhold på tvers av riksgrensen, det vil si totalt 36-39 dyr i de tre østlandsfylkene. Ytterligere sporing og registrering av ulv er imidlertid påkrevd før det kan trekkes endelige konklusjoner om vinterens antall ulvepar, antall familiegrupper og individantallet i hver flokk.

2.3 Bjørn

For 150 år siden hadde Skandinavia en bjørnebestand på 4 000-5 000 individer. To tredeler av den levde i Norge. Skuddpremier førte til at det ble jaktet hardt på bjørn. I 1850-1860 ble det skutt 200-300 pr. år. Skuddpremieordningen varte fram til 1932. Da ble bjørnen fredet i hitiden om vinteren. I 1973 ble bjørnen totalfredet i Norge. Da hadde bjørnen vært så godt som utryddet siden før krigen.

Bjørn som befinner seg i Norge i dag tilhører to ulike bestander. I Finnmark er bjørnen en del av en norsk/finsk/russisk bestand som vi ikke vet så mye om. I andre deler av landet stammer bjørnen fra en felles skandinavisk bestand, og denne bestanden er økende.

I dag teller den skandinaviske bjørnebestanden om lag 1 000 dyr, hvorav 26-55 er i Norge. På grunn av at bestanden er i vekst, må en forvente økt innvandring av bjørn fra Sverige. Målsettingen om yng-

lende binner innenfor kjerneområdene kan derfor bli oppfylt i nær fremtid, forutsatt at arten gis tilstrekkelig vern i Norge. Bjørn yngler årlig i Pasvik i Finnmark. Utenfor dette området er det bare registrert yngling i Nord-Trøndelag i nyere tid.

Utrekninger viser at det rundt 1850 var ca. 4 000-5 000 bjørner i Skandinavia, og at ca. 65 pst. av dem var i Norge. Bjørnetettheten var størst i Telemark og Agder og på Nordvestlandet. Hard jakt både i Norge og Sverige førte til at bjørnebestanden allerede tidlig i dette århundre var funksjonelt utrydda fra storparten av området. Som følge av svenske vernetiltak overlevde imidlertid bjørnen i fire mindre områder i Sverige. På grunn av fredningen i Sverige tok delbestandene som var igjen til å vokse. Det ble i 1994 regnet ut at den gjennomsnittlige økningen i den samlede skandinaviske bjørnebestanden har vært 1,5 pst. årlig etter krigen.

Det er opprettet i alt fem kjerneområder for bjørn, og i alle områdene er det ønskelig med etablering av ynglende binner. Det fins ennå ikke gode nok data for hvor fort spredning og etablering av binner fra de nåværende reproduksjonsområdene kan skje, men kunnskap tilsier at etableringen vil skje sakte. Tidsaspektet må også vurderes i forhold til utviklingen i skadeomfang og bruken av effektive skadeforebyggende tiltak. Det vil derfor være viktig med en god bestandsovervåking slik at utviklinga kan følges nøye, og bruken av virkemiddel må tilpasses bestandsutviklinga.

2.4 Jerv

Jerven har tidligere hatt en vid utbredelse i Norge. Fellingsstatistikken viser nå at bestanden har gått tilbake totalt sett. Denne tilbakegangen skyldes lokal utrydding i enkelte viktige områder. Vinteren 1964-1965 ble ti jerver avlivet i Jotunheimen som følge av at de skadet bufe. Dermed var trolig den siste rest av ynglende jerv i Sør-Norge utrydda. Frem til jerven igjen etablerte seg i Rondane-Snøhetta området i 1976-1979, var det en svært avgrenset forekomst i Sør-Norge. Etableringen i Rondane-Snøhetta var trolig en direkte effekt av at jerven ble fredet i Sverige i 1968, og i Sør-Norge i 1973. Fredningen ga dermed jerven mulighet til å reetablere seg i et område der den ikke hadde hatt fast bestand på mer enn 50 år. Ut fra dette området har ynglende tisper senere etablert seg også i nærliggende fjellområder.

Siden 1970-tallet har den norske jervebestanden vokst noe. Totalbestanden anslås i dag til nærmere 200 individer. Lisensjakt ble innført fra og med 1997 for hele landet, med unntak av i kjerneområdet.

Jerven finnes i to utbredelsesområder i Norge. Det ene er et mer eller mindre sammenhengende område fra Nord-Norge og sørover langs svenskegrensa til Femunden. Denne bestanden betraktes i dag som levedyktig. Det andre området er i Sør-Norge i områ-

dene i og omkring Dovre, Rondane, Reinheimen og Snøhetta. Deler av dette omfatter et administrativt kjerneområde for jerv, men det er usikkert om denne bestanden kan betraktes som levedyktig. I perioden 1996-1998 ble det registrert 5-6 ynglinger av jerv årlig i Sør-Norge.

Det er opprettet et kjerneområde for jerv i Sør-Norge som ligger delt mellom fylkene Hedmark, Oppland, Møre og Romsdal og Sør-Trøndelag. Innenfor dette kjerneområdet skal jerven underlegges et strengt vern og målsettingen er å få etablert 8-10 ynglinger årlig innenfor kjerneområdet. Grensene for kjerneområdet for jerv er fastsatt av Miljøverndepartementet, og virkemiddelbruken er forskjellig innenfor og utenfor området.

Jervebestanden fra Nord-Trøndelag og nordover er en felles bestand med Sverige og dels Finland. Dette krever samarbeid, og et slikt er etablert både på regionalt og sentralt nivå. Samarbeidet er viktig for å sikre at eventuelle inngrep i bestanden skjer ut fra en felles problemforståelse og med felles mål for bestandsutviklingen.

2.5 Gaupe

Gaupa har vid utbredelse i Nord-Europa. Tyngdepunktet for gaupebestanden er likevel den skandinaviske halvøy, det vil si Norge, Sverige og nordvestre del av Finland. Arten må dermed karakteriseres som ansvarsart for både Norge, Sverige og Finland. Det vil si at alle landene har et felles forvaltningsansvar for gaupa, som går på tvers av landegrensene. Utbredelsen var også vid i forrige århundre, men på dette tidspunktet var det lite gaupe i nordområdene både i Sverige og Norge. Utbredelsen av gaupe ble antagelig redusert utover på 1800-tallet, og rundt 1920-1930 var det bare restbestander igjen i de to landene. På 1950- og 1960-tallet økte gaupebestanden igjen, og arten ekspanderte til deler av de områdene der den før hadde vært utbredt. I tillegg fikk vi en markant ekspansjon nordover både i Sverige og Norge.

Gaupa inntok derfor også områder der den tidligere ikke hadde vært, og etablering av reproduserende gaupe i Finnmark skjedde trolig så sent som i 1980.

Arten er utbredt over hele landet, med unntak av Vestfold, Hordaland og Sogn og Fjordane. Disse fylkene har ikke kjente forekomster av reproduserende gauper. Økningen i rådyrstammen har bedret næringstilgangen for gaupa, og kan langt på veg forklare ekspansjonen. I tillegg har gaupa relativt stort formeringspotensial. Bestanden har i dag sannsynligvis stabilisert seg, men i deler av landet har den gått ned på grunn av bevisst avskyting. Bestanden er anslått til 5-600 individer, men det reelle antallet er antagelig noe høyere.

Det skytes i dag rundt 100 gauper årlig under lovlig jakt. Foruten tamrein dreper gaupa også sau, sær-

lig lam. På grunn av at det er langt flere gauper enn andre store rovdyr, er gaupa, sammen med jerv, den rovdyrarten som volder størst skade på sau.

«Bofaste» gauper kan bevege seg 20-25 km i løpet av et døgn. Leveområdet til familiegrupper, som består av ei hunngaube med siste ungekull, er i Norge rundt 500 km². Enslige hanner kan ha leveområder som er tre ganger så store.

Stortinget har besluttet at det ikke er ønskelig med etablering av gaupe i områder hvor den i dag ikke fins eller er sjelden, og som har tett bestand av bufe eller tamrein. Det er derfor innført jakt uten kvotebegrensning i Vest-Agder, Rogaland, Hordaland og Sogn og Fjordane, samt i deler av Møre og Romsdal og Nordland. I de øvrige områdene, hvor vi har hovedtyngden av gaupebestanden, er jakta kvotebegrenset.

3. Utmarksressursene og bruken av disse

3.1 Næringsliv

Også i vår tid er utmarksressursene viktig i næringssammenheng. Det gjelder både den bruken som skjer gjennom utmarksbeite og skogsdrift, men også i stor grad gjennom næringer knyttet til det vi i dag forbinder med friluftsliv og rekreasjon.

4. Biologisk mangfold - hva er det?

Biologisk mangfold er det mangfoldet av liv som finnes på jorda. Begrepet omfatter både de levende organismer (artene), naturtypene (økosystemene) disse artene lever i, og det genetiske mangfoldet innen de enkelte artsgrupper. Sagt på en enklere måte: Biologisk mangfold er planter og dyr og deres leveområder, den levende naturen omkring oss.

Å ta vare på det biologiske mangfoldet betyr altså å ta vare på planter og dyr og deres leveområder. Men vi kommer likevel aldri til å kunne bevare dagens biologiske mangfold uforandret. Det ville i seg selv vært naturstridig. Naturen er i stadig forandring, og under påvirkning av en rekke faktorer.

Deriblant er menneskenes bruk av naturen en viktig påvirkningsfaktor. Artsmangfoldet er sånn sett både et naturprodukt og et kulturprodukt. Menneskene har gjennom sin lange historiske og forhistoriske bruk påvirket leveområdene til ville dyre og plantearter. Så lenge mennesket er avhengig av en naturlig produksjon for å kunne leve, vil vi måtte fortsette vår påvirkning.

Artsmangfoldet blir «skapt på ny», som resultat av menneskenes bruk. Å verne om dette mangfoldet vil derfor handle om valg: Hva skal vernes? Hvilken bruk er mest hensiktsmessig?

Bevaring av utvalgte arter med høy symbolverdi, som store rovdyr, har stor gjennomslagskraft blant det store publikum. Forvaltningstiltak som er rettet mot disse artene støttes i brede kretser. Det skjer selv

om disse artenes betydning for økosystemets funksjon er omdiskutert. Det totale artsmangfoldet og sammenhengen mellom bruk og arts sammensetning kommer da i bakgrunnen.

5. Vern av biologisk mangfold

Gjennom tilslutning til internasjonale konvensjoner, har Norge forpliktet seg til vern av biologisk mangfold. Stortingsmelding nr. 35 (1996-1997) «Om rovviltforvaltning» bygger på flere konvensjoner, bl.a. Bernkonvensjonen (ratifisert av Norge i 1986) og Rio-konvensjonen (Biodiversitetskonvensjonen, 1993).

Bernkonvensjonen pålegger landene spesifikke plikter med hensyn til vern av enkeltarter, med særlig vekt på trua og sårbare arter.

Rio-konvensjonen, utarbeidet i regi av FNs miljøprogram, er utforma som en global avtale som omfatter vern og bærekraftig bruk av alt biologisk mangfold. Denne konvensjonen setter ikke mål for omfanget av bevaringstiltakene og pålegger heller ikke partene å utvikle konkrete virkemidler, så som juridiske eller økonomiske virkemidler, for å gjennomføre tiltakene.

I innledningen heter det bl.a:

«De kontraherende parter, som erkjenner det nære og tradisjonelle avhengighetsforhold mange urbefolkningssamfunn og lokalsamfunn som representerer tradisjonelle livsstiler, har til de biologiske ressurser, har blitt enig om følgende: Hver kontraherende part skal, så langt det er mulig og hensiktsmessig, under hensyntagen til sin nasjonale lovgivning, bevare og opprettholde de urbefolknings- og lokalsamfunnenes kunnskaper, innovasjoner og praksis, som representerer tradisjonelle livsstiler av betydning for bevaring og bærekraftig bruk av biologisk mangfold.»

6. Vern eller bruk?

Striden mellom vern og bruk er blant anna en strid mellom ulike kulturer. De sterkeste verneinteressene har som utgangspunkt at når så mye av vår natur nå er ødelagt, er det nødvendig med et strengt vern av resten. Dette gir seg utslag i vernetiltak rettet mot enkelte arter og områder. Konflikten oppstår når vernet blir så strengt at det hindrer lokalbefolkningens tradisjonelle bruk. Særlig vond blir denne konflikten når dette rammer bruksmåter som er økologisk bærekraftige. Når våre utmarksområder rammes sterkt av vernetiltakene, må det jo også bety at naturen her er brukt på en slik måte at verdiene er blitt ivaretatt. Da oppleves tiltakene som urimelige og ufornuftige.

Forvaltningstiltakene har i stor grad blitt basert på biologenes beregninger omkring artenes antall og utbredelse. Den politiske aksepten for det som skjer, bygger mye på vår tids ofte naive og omfattende tiltro til akademisk kunnskap og ekspertise. Den samme ekspertisen får dermed også stor myndighet, når

det gjelder å definere hva som er riktig miljøpolitikk. Dette har fått skje uten særlig mange kritiske blikk på hvilke særinteresser som også gjør seg gjeldende innen selve forvaltningsapparatet.

Kunnskap basert på erfaringer gjennom bruk og nærhet, «den folkelige kunnskapen», har dermed fått svakere gjennomslagskraft. Hensynet til tradisjoner og kultur, politiske og økonomiske rammebetingelser, ulike verdi- og rettsoppfatninger osv. har kommet i bakgrunnen. Svært mange innen utmarksnæringene og i lokalsamfunn som i stor grad er avhengig av disse, føler seg overkjørt av et arrogant og bedrevitende byråkrati.

En bevaringspolitikk som ikke inkluderer ulike oppfatninger, eller vurderer konsekvensene på et bredt grunnlag, kan ikke bli hensiktsmessig i forhold til det å ta vare på biologisk mangfold. En politikk i samsvar med økologisk bærekraftighet forutsetter at lokalbefolkningen blir hørt og tatt på alvor, om den skal fungere på en god måte. Det forutsetter igjen at fakta og kunnskap fra en rekke grupper blir vurdert i utformingen av tiltak. Det gjelder kunnskap fra både naturvitenskap og samfunnsvitenskap, og ikke minst den kunnskapen som er basert på erfaringer gjennom bruk.

Slik konflikten mellom vern og bruk er blitt i mange utkantområder i dag, er verken natur eller mennesker tjent med.

7. Litt om forvaltning generelt

Naturressursene har gjennom alle tider vært sett på som samfunnets eiendom, og bruken og utnyttninga er derfor underlagt riksdekkende lover og regler.

Det er flere departement som har ansvar for lovforvaltning som gjelder bruk og vern av innlandsnatur. Landbruksdepartementet har med næringsutøving for jordbruk, skogbruk og reindrift. Miljøverndepartementet har ansvar for utnyttning av vilt og fisk, vern av biomangfoldet og oppsyn med forurensninger. Utøvinga og kontrollen med de fleste lovene er delegert fra departement til fylkesmannen og det embetsverk og de fagetater han rår over. Svært lite vedtaksansvar er delegert videre til kommunenivået.

Justisdepartementet med underliggende etater har kontrollen og oppsynet med den såkalte miljøkriminaliteten.

Det er to ting som er spesielt med dagens forvaltning. Det er ofte motstridende interesser mellom bruken og vernet av ressursene. Derfor er det også motsetninger mellom målene til departementene. Dette er i mange tilfeller frustrerende for de som er primærforvaltere, det vil si de som bor i distriktet, å både skulle skaffe seg et utkomme av det arealet de har råderett over og samtidig forvalte verdiene slik at de ikke blir forringet og forurenset.

Et annet forhold med forvaltninga er at lovanvendingen ikke er styrt lokalpolitisk. Forskjellige fag-

folk får derfor svært stor makt og spesialinteresser vinner ofte fram på bekostning av en balansert løsning. Dette kan gjelde både for ei for sterk utnyttning og for et for sterkt vern.

8. Fremskrittspartiets holdning

Fremskrittspartiet synes det er rimelig at de som skal leve av husdyrhold, får anledning til å gjøre det, slik at man i hvert fall kan utnytte de ressurser som man fra naturens side er gitt.

Fremskrittspartiet opplever den rovdyrpolitikken som ble vedtatt ved Stortingets behandling av St.meld. nr. 35 (1996-1997), jf. Innst. S. nr. 301 (1996-1997), som ganske håpløs.

Fremskrittspartiet viser til at kjerneområdemodellen ble innført ved behandlingen av St.meld. nr. 27 (1991-1997) for å sikre leveområder for de truede/sårbare rovdyrartene ulv, bjørn og jerv.

Fremskrittspartiet vil minne om at kjerneområdemodellen ble innført uten at det var foretatt noen konsekvensutredning. Stortinget hadde den gang derfor svært liten oversikt over hva konsekvensene ville bli ved en slik forvaltning. Videre synes det ikke som om kjerneområdemodellen har fungert særlig godt. Dette har også blitt påpekt av flere berørte parter, bl.a. lokal- og fylkespolitikere i Troms, Nordland, Nord-Trøndelag og Hedmark.

Rovvilt har i praksis vist liten interesse og evne til å oppfatte signalene fra samfunnets miljøarkitekter, og gir i praksis blaffen i kjerneområdenes grenser. Rovviltet følger maten. Når for eksempel rådyrstammene er desimert, er sauene et godt alternativ for gauper. Og flyttes sauene ut av «kjerneområdene», tar rovdirene i praksis kjerneområdene med seg på lasset og flytter etter.

Fremskrittspartiet mener praksis har vist at i norsk geografi og virkelighet har kjerneområder liten praktisk effekt. Modellen bør avvikles og erstattes med generelle tiltak for bestandssikring av norske rovdyr som vi er forpliktet til å ta vare på i henhold til Bernkonvensjonen.

Videre mener Fremskrittspartiet at rovdyrbestandens levedyktighet må vurderes over større områder, også gjennom samarbeid med våre naboland, samt at

rovdyrbestanden må balanseres mot en fortsatt fornuftig bruk av utmarksressursene.

Fremskrittspartiet vil påpeke at rovviltforvaltningen ikke kan ses isolert fra forvaltningen av annet vilt i skog og utmark. Det er i den sammenheng verken hensiktsmessig eller ønskelig at rovviltstammer skal skje på bekostning av den positive utviklingen av bestanden av elg, hjort og rådyr som har skjedd i Norge etter krigen.

Fremskrittspartiet mener at uttak av rovdyr som gjør skade eller skaper truende situasjoner, må skje raskt og effektivt. Videre må lovverket og forvaltningen tilpasses allmenne verdioppfatninger om dyrevern, ressursforvaltning og respekt for enkeltmennesket.

Videre mener Fremskrittspartiet at nødvergeretten må kunne brukes for å forhindre skade.

På ovennevnte bakgrunn mener Fremskrittspartiet det må bli enklere å få fellingstillatelser på skadedyr (rovdyr), samt at det må åpnes for mer fleksible jakttider og metoder som i større grad hensyntar de lokale forhold.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

1. Stortinget ber Regjeringen om å avvikle kjerneområdene for rovvilt.
2. Stortinget ber Regjeringen om å fremme de nødvendige endringer slik at man kan oppnå et mer effektivt uttak av rovvilt som gjør skade eller skaper truende situasjoner (skadedyr).
3. Stortinget ber Regjeringen om å fremme de nødvendige endringer slik at det kan åpnes for mer fleksible jakttider og metoder som i større grad hensyntar de lokale forhold.
4. Stortinget ber Regjeringen fremlegge de totale kostnadene knyttet til dagens rovviltforvaltning der både kostnader knyttet til forskning, skade og forebygging fremkommer.

12. oktober 2000